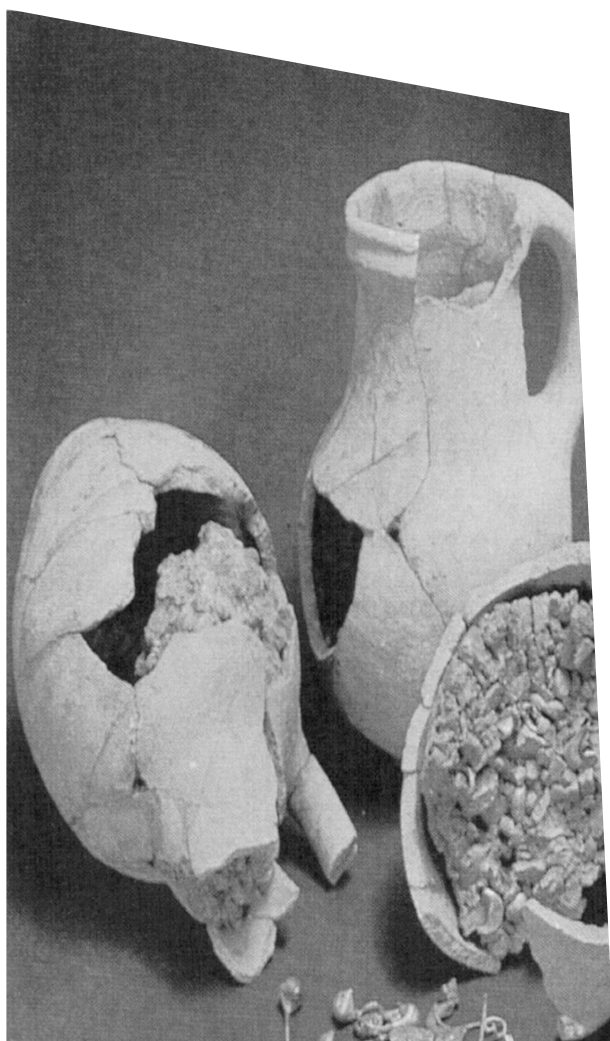

Děravé nádrže

Richard O'Ffill

Neobracet se zpět

Ted Wilson

Příloha k časopisu

Z RÁJE DO RÁJE

1-2011

Příloha k časopisu Z ráje do ráje **1** - 2011

Copyright © 1989 Hope International
P.O. Box 940
Eatonville, WA 98328
USA

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství
Jurica Jaroslav - Ráj
Lubenská 630
739 11 Frýdlant n. Ostr.
IČ: 87221284
MK ČR E 15637
ISSN 1801-0059
Tel: 0049 8031-9412291
E-mail: jaromar66@vodafone.de
jaromar66@volny.cz

Překlad: Neobracet se zpět - Žanet Tužinčinová

Překlad: Děravé nádrže - Pra del Torno Publishing

Děravé nádrže

Richard O'Ffill

Kázání je součástí audiosérie, nazvané Vítězství pravdy. Je jedním z nejtěžších, jaké jsem za poslední dobu přednášel. Je obtížné, protože mým záměrem není být neuctivý vůči nikomu, ať je jakéhokoliv vyznání. Jako kazatel evangelia jsem však byl pověřen Bohem a Jeho církví kázat Slovo „v čas i ne v čas“. A to znamená, ať se to komu líbí, nebo ne.

Osobně věřím, že jako Boží služebník a pastýř jsem povinen vést Boží stádo takovým způsobem, aby věrní měli maximální příležitost skrze krev Kristovu a služebnost Ducha svatého být součástí vzkříšení spravedlivých, nebo mezi těmi, kteří budou zaživa vtrženi do nebe spolu se všemi vzkříšenými, aby se setkali s Pánem v povětří, a tak aby navždy byli s Pánem.

To znamená, že musíme nejen žít stádo, ale také ho ochraňovat před tím, co by ho mohlo ohrozit. V kontextu posledních dnů to znamená, že musíme varovat věřící před nebezpečím bludů, které na nás ze všech stran doléhají a v některých případech již prolomily ohradu kolem stáda.

Dotknu se předmětu psychologie. Nejdříve vám řeknu něco o počátcích toho, co se dnes vědecky nazývá moderní psychologií a psychoterapií, a zmíním se o lidech, kteří nesou primární odpovědnost za jejich rozvoj. Když nastíním jejich názory, navrhnou i nějaká řešení. Ze všeho nejvíc však doufám, že vy vyvodíte své závěry sami pro sebe.

Pravděpodobně víte, že otcem moderní psychologie byl Sigmund Freud. Žil od r. 1856 do 1939. Věřil, že náboženské učení je pouhou iluzí a že náboženství je všeobecnou obsedantní neurózou (posedlost) lidstva. Věřil,

že každý věřící člověk musí být nemocný. Učil, že náboženství je preludem (halucinací) a proto je ďábelské. Přesto však byl Freud osobně zapojen do modlářství a okultismu. Jméno Sigmund Freud má přední místo v psychoterapii. Zaobíral se erotikou a do svého učení promítal osobní zkušenosti.

Jedním z jeho nejvýznamnějších učení v tomto směru je známé jako Oedipův komplex. Učí v něm, že každá dívka je ve válce (rozepří) proti své matce a každý syn je ve válce proti svému otci. Ačkoliv mnohé z Freudových teorií již dnes nejsou v oblibě, jsou tu dvě z nich, s nimiž se ztotožňují mnozí psychoterapeutové:

-Naše chování, myšlení a emoce vycházejí z podvědomého strachu a tužeb, které mají často svůj původ v dětství.

-S pomocí vzdělaných terapeutů můžeme porozumět svému trápení a získat tak úlevu.

Jiným zakladatelem moderní psychoterapie byl současníkem Freuda. Jeho jméno je Karl Jung (1875-1961). Freud byl Žid, Jung byl protestant. Jung viděl všechna náboženství jako společné mytologie. Považoval náboženství za účinné jen v jeho působení na osobnost. Pro Freuda bylo náboženství zdrojem mentálních problémů; pro Junga bylo řešením mentálních a emocionálních problémů i přesto, že to je jen pověra (výmysl). A tak pro Junga je náboženství nepostradatelnou duševní oporou, zatímco pro Freuda iluzorní berličkou. Ke konci života však Jung zavrhl křesťanství a také se zapletl do modlářství a okultismu.

Karl Jung jednou napsal dopis Freudovi, ve kterém říká: „Mám představu o mnohem jemnějším a komplexnějším úkolu pro psychoanalýtu, než pouze spojení

v nějakém etickém bratrstvu. Mám za to, že musíme do lidí z mnoha různých zaměření infiltrovat a znovu oživit v intelektuálech smysl pro symbol a mýtus, a tak zlehka přetvořit Krista zpět na boha vína a věštění, kterým na začátku byl, a tímto způsobem vstřebat extatické, pudové síly křesťanství za tím účelem, aby tento kult a svaté mýty byly přeměněny do své původní podstaty – opilé hodování radosti, ve kterém člověk znovu získá nevalné postavení svatosti zvířete.“ (The End of Christian Psychology, str. 162).

Jung také tvrdil, že měl hovory se zemřelými. Jednou řekl: „Tyto konverzace s mrtvými vytvořily jistou předeheru k tomu, co jsem musel předat světu o nevědomí; jistý druh modelu řádu a interpretace jeho obsahu.“ (The End of Christian Psychology, str. 157).

Učení Karla Junga mají trvalý dopad. Jeho vliv můžeme cítit v otázkách týkajících se „vnitřního uzdravování,“ „analýzy snů,“ typů osobnosti a testů osobnosti.

Dalším současníkem Freuda byl Alfred Adler (1870-1937). Adler odmítl fakt, že Bůh stvořil člověka ke svému obrazu. Jak Adler, tak i Freud věřili, v takzvaný „determinismus.“ Freudův koncept determinismu se opírá o to, co se s člověkem děje během prvních pěti let jeho života. Naproti tomu Adlerův důraz byl v tom, jak dítě využije svých okolností v témže období – prvních pěti let života. Učil, že naše určení nezávisí na našich zkušenostech, ale že jsme „sebeurčení“ podle smyslu, jaký těmto zkušenostem dáme. Měl za to, že člověk může prohlédnout do svého nevědomí a tím překonat chyby, které se staly v jeho raném rozvoji a způsobu života.

Adler věřil ve vzpomínky, ať už skutečné nebo ne. Myslel si, že sny nám nabízejí důležité vhledy do problémů emocionálního života. Věřil, že lidé nikdy nezmění své jednání, jestliže nezmění jejich interpretaci. Také věřil, že je odpovědností lidských bytostí, aby změnil samy sebe tím, že změní své cíle a způsob jejich interpretace.

Dalším mužem, který pomáhal formovat moderní psychologii, byl Erich Fromm. Právě od něho vzešel název „bezpodmínečná láska.“ Odmítl jakoukoliv formu vlády autority, včetně autority Boha. Ličil Boha Starého Zákona jako sobeckého autoritáře. Fromm byl ateistou a vystupoval proti základům křesťanské víry.

Věřil, že člověk sám je měřítkem všeho. Neodporoval náboženství potud, pokud bylo subjektivní. Učil, že člověk musí milovat sám sebe, přijímat sám sebe a ctít sám sebe na to, aby mohl dosáhnout svého nejvyššího potenciálu. Neviděl lásku jako něco, co vychází mimo něho. Říkal: „Já jsem milován, protože miluji.“

Fromm popisuje opravdově věřícího člověka jako někoho, kdo se nikdy za nic nemodlí a nic od Boha nečeká. Říká, že skutečně věřící člověk nemiluje Boha, jako dítě miluje své rodiče. A tak Frommovo hlavní hledisko je, že víra v Boha je nahrazena vírou v sebe a láska k Bohu je nahrazena láskou k sobě.

Možná, že jste slyšeli jméno Abraham Maslow (1908-1970). Ten zase věřil, že náboženství jeho doby, včetně judaismu a křesťanství, jsou neúčinná – nic, co by stálo za jakoukoliv obětí. Přesto však věřil, že lidská bytost potřebuje systém hodnot, filosofii života, náboženství, nějakou náboženskou náhražku, podle které může žít a chápat. Aby toto učení mohl završit, předkládal svou vlastní filosofii života, svůj vlastní systém hodnot a humanistické náboženství.

Maslow věřil ve fundamentální dobrotu člověka. Tvrdil, že jestliže se dítě vyvíjí normálně, dokáže si samo vybrat, co je dobré pro svůj růst. Věřil, že dítě ví lépe než kdokoliv jiný, co je pro něj dobré.

Maslow odmítl uznat Stvořitele. Věřil, že veškeré zdroje pro uspokojení potřeb a seberealizace jsou v člověku. Podle Maslowa je zlo výsledkem nevzdělanosti a slabosti. Jeho řešení pro vítězství nad zlem je dát lidem znalost, jak získat sílu svého „Já.“ Napsal: „Sebepoznání se zdá být hlavní cestou k sebezdokonalení,“ a ačkoliv „Sebepoznání a sebezdokonalení je pro většinu lidí velmi obtížné, ... pomoc odborného terapeuta tento proces velmi usnadní.“

Dalším v řadě nejznámějších a nejobdivovanějších humanistických psychologů dvacátého století je muž jménem Carl Rogers. Zemřel v r. 1987. Je známý pro techniku léčby, kterou nazval „nedirektivní“, nebo také „sebestřednou“ terapií. Rogers vyvinul teorii osobnosti, nazvanou „Teorie mého „Já““. Tato teorie předpokládá, že každý člověk má moc se změnit a že každý má míru svobody pro své vlastní nasměrování a rozvoj.

Rogerova teorie zdůrazňuje vnitřní dobrotu člověka. Viděl lidské „Já“ jako ústřední v tom, že každý člověk formuje svůj vlastní úsudek a hodnoty. Učil, že tyto hodnoty mají být založeny na vnitřních rozhodnutích jednotlivce namísto slepého přijímání hodnot prostředí, ve kterém žije. V jeho „Teorii Já“ je veškerá zkušenost hodnocena ve vztahu k individuálnímu konceptu „Já“. Učil, že každý člověk je svou vlastní a konečnou autoritou. Věřil ve svobodu výběru, založené na vlastním systému hodnot jednotlivce.

A ovšem i Rogers odmítl křesťanství. Řekl, že nemůže pracovat na poli, ve kterém by se od něho požadovalo, aby uvěřil nějaké specifické náboženské doktríně. Nakonec se začal věnovat spiritismu, radil se s tabulkami Ouija Board (tabulka se speciálními znaky, které používají spiritisté ke „komunikaci se zemřelými“ – pozn. překladatele), a dokonce se zapletl do vyvolávání duchů.

Dalším známým psychologem je Albert Ellis. Ten dal do chodu tzv. terapii racionálně-emočního jednání. Jeho filosofickou prioritou byl ateismus. Učí, že víra v Boha je iracionální vírou. Nerad používá slova jako „hřích“, nebo „hříšník“. Napsal: „Neměli byste používat slova jako ‚hřích‘, nebo ‚hříšník‘, protože tato slova zahrnují absolutní měřítka daná Bohem nebo ďáblem, která vám pomáhají odsoudit sami sebe, vaši celou bytost pro nějaké chyby v jednání.“

Dalším psychoterapeutem je Thomas Harris. Někdy se může zdát, že je přátelsky nakloněn ke křesťanství, nebo dokonce že v něho věří. Ale i on, právě tak jako všichni kolem něho, je zaujatý teorií „Já“. Toto je jeho citát: „Neexistuje žádné absolutní učení.“ Říká, že „pravda není něco, co bylo přivedeno do konečné dokonalosti na nějakém vysokém církevním shromáždění nebo svázáno do nějaké černé knihy.“ Učí, že pravda je jen rostoucí soubor dat, které pozorujeme jako pravdivé.“ Věřil, že milost je jednoduše způsob, jak říci: „Já jsem O.K. a ty jsi taky O.K.“

Dalším známým jménem v psychoterapii je Arthur Janov. Rozvinul to, čemu se říká elementární terapie. Týká se to také minulosti a je to postaveno na něčem, čemu Janov říká „elementární bolest.“ Jeho teorie zde nebudu rozebírat.

Prátelé, toto je jen několik jmen lidí, kteří

v minulosti a přítomnosti měli velký vliv na psychologii a psychoterapii. Uznávám, že někdo může argumentovat, že moderní psychologie a psychoterapie se ve svém základě pohnuly jiným směrem v porovnání s jejich zakladateli. Se smutkem však musím říci, že až příliš mnoho psychoterapeutů se dostatečně nepohnulo směrem od základních pozic.

Doufám, že jste si všimli, že Freud, Jung a ostatní teoretici byli nevěřící. Není tedy divu, že oni i jejich následovníci byli ve svém úsilí najít odpovědi na problémy života vedeni k tomu, aby je nacházeli v soustavě omezených lidských představ a měřítek. Vyvinuli filosofii, psychologii a psychoterapii, která odpovídá sebezbožňování. To znamená, že v jejich pojetí jsme bohové.

Moderní psychoterapie vyrostla z vidiny, že člověk se musí sám změnit, a že nesmíme záviset na pomoci nějakého „imaginárního Boha.“ Především Freudovým chápáním a úsilím těch, které ovlivnil, byla lidská duše (psyché) vzata z rukou náboženství, byla vložena do materiálního světa přírody a stala se předmětem „vědeckého bádání.“

Ačkoli je možná mnoho těch, kteří nebudou souhlasit, psychoterapeutické intervence nejsou ani léčivé ani vědecké. Mají morální charakter a jsou založeny na morálních měřítkách, jež se nacházejí v psychoterapeutické soustavě. Z velké většiny jsou tato měřítka lidská a ďábelská, ne božská.

Říkám, že psychoterapie je morálního charakteru, protože to, jaký máme vztah k Bohu, k jiným lidem a k sobě je v základě mravní záležitostí. Není pravdivé říkat, že studium lidského jednání je věda, protože lidské jednání není předvídatelné. Byl jsem překvapen, když jsem se dověděl, že existuje přes 400 různých psychoterapeutických systémů. Tyto systémy se navzájem více či méně popírají. Existuje více než deset tisíc technik, a také i ony jsou více či méně ve vzájemném rozporu. Již tento fakt sám o sobě demonstruje, že psychoterapie může jen stěží být nazývána vědou.

Během let byly v psychoterapii vyvinuty čtyři hlavní modely nebo směry. První je znám jako psychoanalytický směr. Z velké části je postaven na Freudově učení. Zdůrazňuje lidské jednání a líčí člověka jako někoho, kdo je opanován pudovými biologickými silami a

nevědomými touhami a motivy. Tento směr je založen na víře, že naše jednání je určeno (determinováno) ve velmi raném věku. Proto je tato představa známá jako psychický determinismus.

Druhým modelem je behavioristický směr. Je postaven na učení Johna Watsona a B. F. Skinnera. Také zdůrazňuje raný determinismus (určení). Avšak odmítá vnitřní studium člověka a zdůrazňuje vnější, pozorovatelné chování. Namísto studování vnitřních psychických jevů v úsilí poznat, co je jádrem problému, se tento směr soustřeďuje na vnější výsledky jednání.

Třetí model je nazván humanistický směr. Ten je nejvíce reprezentován Gordonem Allportem, Abrahamem Maslowem a Carlem Regersem. Považuje lidi za svobodné od vnějších vlivů, ne determinované z dětství. Základním východiskem tohoto modelu je „Já“. Zahrnuje to individuální sebepojetí, hledání hodnot, osobní uspokojení a potenciál pro osobní růst.

A konečně čtvrtý model je znám jako transpersonální nebo existenciální směr. Považuje člověka za svobodného činitele, který je sám odpovědný za svůj život. Víra je vnitřní zkušeností člověka, když se vypořádává se svými nejhlubšími problémy. Tento existenciální model představuje náboženský pohled na člověka, ale přitom ho povzbuzuje, aby se zbavil starých vzorů a vytvořil si vlastní systém hodnot, své vlastní náboženství a svého vlastního boha. Existenciální psychoterapeuti jsou kritičtí vůči každému, kdo je závislý na náboženském krédu nebo na autoritě, jež je mimo něho.

Toto jsou tedy čtyři modely psychoterapie. Během období našeho života vidíme posun psychoterapie od závislosti na přírodním světě jako jediné reality života směrem k životu, který zahrnuje duchovnost jako potřebný faktor. Uvedený čtvrtý směr však nemá žádné náboženské učení. Zahrnuje věření, ale především věření v boha, kterého si člověk sám vybere. Tento směr zdůrazňuje vnitřní dobrotu každého člověka.

Když si uvědomujeme směr, kterým se psychoterapie ubírá, pak není divu, že můžeme číst, co Dr. Maureen O'Hara napsala ve své knize *A New Age Reflection in the Magic Mirror of Science* (Odrasy hnutí New Age v kouzelném zrcadle vědy). Citují: "Je důležité si uvědomit, že současné hnutí New Age má

své počátky v kontrakultuře šedesátých a počátku sedmdesátých let 20. století. Původní inspirace přišla ze spisů Abrahama Maslowa, Ericha Fromma, Rollo Maye, Carla Rogerse a dalších."

Rovněž nepřekvapuje, že rostoucí počet psychoterapeutů v současné době věří, že východní náboženství nabízejí pochopení mysli, které je mnohem kompletnější, než všechno, co bylo doposud učeno skrze západní vědu. A zároveň samotní vůdcové východních náboženství – guruové a duchovní učitelé, kteří učí na školách Západu – přetvářejí a adaptují tradiční systémy, a přitom používají stejnou terminologii a úhel pohledů moderní psychologie. Důsledkem je to, že asijská náboženství si razí cestu do této země ne jako náboženství, ale jako psychologie.

To by nás nemělo překvapovat, protože psychologie vyrostla z filosofie. Teorie stojící za každou terapií je filosofie života a teologie člověka – proč jsme takoví, jací jsme a jak se můžeme změnit. Psychoterapie je mnohem blíže k náboženství než k medicíně. Nezapomeňme, že slovo psychologie sestává ze dvou slov (psyché: duše, a logos: slovo – pozn. překladatele), která dohromady znamenají studium duše.

Je téměř neuvěřitelné, že během posledních padesáti let se církev posunula od téměř bezvýhradného odmítnutí psychologie až k jejímu bezvýhradnému přijetí.

Přátelé, když jsem tyhle věci studoval, byl jsem ohromen tím, jak dalece lidská a satanská filosofie pokročila v invazi do populárního křesťanského myšlení. Když se lidí ptám ohledně této věci, říkají, že není žádný rozdíl v tom, odkud pravda přichází. Říkají, že každá pravda je Boží pravdou. Nemohu si pomoci, ale takový postoj je nebezpečný. Já osobně nevidím, jak bychom se mohli bez nebezpečí učit od lidí, kteří jsou v horším případě nepřátelé Boha, v lepším případě Ho pouze považují za potřebného. Zkušenost nás učí, že je prakticky nemožné je považovat za své učitele bez toho, že bychom přijali jejich bludy.

Před mnoha lety jsem se rozhodoval, že bych rád měl hodnost bakaláře bohosloví. A tak jsem se přihlásil ke studiu na Londýnské Universitě.

V britském školském systému člověk může zdárně projít jen jednou (závěrečnou)

zkouškou k tomu, aby mu byl udělen titul. Abych se připravil na tuto konečnou zkoušku, zapsal jsem se ke studijnímu programu, který mne měl k této zkoušce připravit. Když jsem obdržel příslušné knihy a další materiály, okamžitě jsem si uvědomil, že tyto knihy a materiály mne povedou ke studiu Pisma z takové perspektivy, která jde stoprocentně proti víře, kterou opatruji jako drahou.

Nejdříve jsem si pomyslel, že to nebude vadit. Konečně, řekl jsem si, já znám pravdu a nebude mi dělat problém rozlišit ji od bludu. Ale když jsem o tom přemýšlel hlouběji, shledal jsem, že je obtížné pracovat v uhelném dole a přitom se neumazat. Pismo to formuluje takto: „Může-li kdo skryt oheň v klíně svém, aby roucho jeho se nepropálilo?“

Naplňuje mne úžasem, jak této bezbožné psychologii je tolika mnohými způsoby dovoleno, aby se natrvalo usadila v křesťanském smýšlení. Mnohé z důrazů, které dnes slyšíme z kazatelen, jako např. „potlačené vzpomínky“, „bezpodmínečná láska“, „sebeúcta“, a „citěné potřeby“, jsou terminologií, která k nám přichází od vůdců psychoterapie.

Nikdy jsem se z těchto slov necítil dobře, ale dlouho jsem nevěděl proč. Teď, když vím, odkud přicházejí a co znamenaly pro své vynálezce, už vím, proč.

Čím více o tom přemýšlím, tím více jsem přesvědčen, že až je všechno řečeno a učiněno, zůstává zde jedna základní otázka nevyřešena: můžeme se sami spasit, anebo nás musí spasit Bůh? Základy moderní psychologie jsou vystavěny na vlastním „Já“, ne na Bohu. Nesmíme zapomenout, že základním kamenem moderní psychoterapie je odmítnutí Boha jako Stvořitele a Jeho Slova jako autority.

Můžete si pomyslet: „...ale vždyť já jsem četl knihy, jež pojednávají o křesťanské psychologii, které podávají biblický text jako důkaz ke každému tvrzení, které představují.“ Toto nepřekvapuje. Moderní psychologie je ve stále větší míře „pobibličtělá“. V praxi to znamená, že vezmeme jistý koncept a pak se podíváme, jestli se dá najít text, který by ho podpořil. Doufám, že si uvědomujete, že v Bibli lze někde najít text prakticky pro jakoukoliv myšlenku, která vás napadne. Toto je důvod, proč nikdy nesmíme používat Pismo k tomu, abychom dokázali správnost našich představ. My vždy musíme začít u Pisma.

Prozkoumejme nyní několik hlavních konceptů, které se začaly zeširoka používat v církvi, jež mají původ u lidí, kteří tvrdí, že není žádný Bůh, a kteří odmítají Jeho Slovo. Prvním pojmem je „bezpodmínečná láska“. Používá se v těchto dnech prakticky bez omezení. Je nám vštěpováno, že Bůh nás miluje bezpodmínečně. Prosím, abyste dobře poslouchali, co vám řeknu. Člověk, který poprvé tento pojem „bezpodmínečná láska“ začal používat, byl Erich Fromm. Byl ateistou, který učil, že člověk sám je měřítkem všech věcí a že je také zdrojem lásky. Fromm učil, že člověk k tomu, aby dosáhl svého nejvyššího potenciálu, musí milovat sám sebe, přijímat sám sebe a uctívat sám sebe. Mělo by v nás vzrůst podezření okamžitě, kdykoliv tento pojem slyšíme. Jak můžete pít čistou vodu ze špinavého kbelíku?

Přemýšlejte na chvíli o termínu „bezpodmínečná láska“ zblízka. Především „Bůh láska jest.“ V tomto smyslu je Boží láska bezpodmínečná, protože On byl láska ještě dříve, než zde byl někdo, kdo by mohl být milován. Láska Boha je jednou z Jeho vlastností.

Je pravda, že Bůh nás miluje bezpodmínečně? Odpověď je Ano i Ne, podle našich okolností. Řekli jsme, že Bůh je láska, a tudíž můžeme stát za tím, že nás miluje bezpodmínečně. To však není proto, kým my jsme, nýbrž kým je On. Chápete to? On nás nemiluje bezpodmínečně proto, že my jsme tak milující a milováníhodné bytosti, ale proto, že On je láska.

Na druhé straně, Boží bezpodmínečná láska k nám není vyjádřena bezpodmínečně, jinak by totiž nemusel poslat svého Syna, aby za nás zemřel. To vytvořilo nesmírně drahou podmínku. Abychom toto mohli lépe pochopit, pohledme na nejdůležitější text, kterým je Jan 3:16. „Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.“ Tento text zaměřuje naši pozornost na lásku Boží, ale podíváme-li se zblízka, stěží bychom tam našli to, co by se dalo nazvat „bezpodmínečná láska“. Jsou zde hned dvě podmínky v jednom jediném verši, totiž 1) že Ježíš musel zemřít a 2) my v Něho nejdříve musíme uvěřit.

Podstatou všech těchto filosofii, které se dnes všude kolem přetrásají, je, že Bůh nás přijímá takové, jací jsme. K termínu „bezpodmínečná láska“ se tak přidružuje další – „přijetí“.

Tím je do nás infikován dojem, že jestliže přijdeš ke Kristu, nemusíš na sobě nic změnit. Je zcela jisté, že nemůžeš nic změnit, dokud k Němu nepříjdeš, ale já se velmi obávám, že skrytou agendou tohoto falešného evangelia, které se všude káže, je: „Dejte mi Ježíše, ale dovolte mi, abych si ponechal svět“.

Často slyšíme příběh o marnotratném synovi jako o příkladu Boží bezpodmínečné lásky. Je zdůrazňováno, že otec v tomto příběhu přijal svého syna tak, jak byl. To však není pravda. Přijal svého syna tak, jak byl, ale okamžitě ho nechal umýt a oblékl ho do nového, čistého roucha.

Ačkoli láska Boha je bezpodmínečná, protože On je láska, tato láska se nám nepodává bez podmínek. My toto musíme pochopit. Pokud ne, pak se mineme cílem a zůstaneme ve zmatku v tom, co vlastně evangelium je. Boží láska je bezpodmínečná, ale také způsobí změnu v každém, kdo k Němu přijde. Pokud tato změna nenastane, pak to není evangelium, ale Frommova teorie.

Další koncept, který se vloudil do církve, má co činit s naším vztahem k minulosti. Freud a Jung nám zanechal koncept, zvaný determinismus. Představou determinismu je, že to, čím jsme dnes, bylo v nás vybudováno a zpečetěno v minulosti, především ve věku do 5 let. My samozřejmě víme, že raný věk je věkem formování člověka. Sestra White o tom hovoří, když říká, že charakter člověka je ustaven během prvních sedmi let života.

Nicméně způsob, jakým je role útlého věku představována dnešními přívrženci determinismu, je, že se obhájí, že my nejsme odpovědní za to, čím jsme, a tím tedy nemáme být bráni k odpovědnosti za to, co děláme.

Často slyšíme výmluvy typu: „On už se tak narodil“ nebo že někdo je „nemocný“. Oba tyto koncepty usilují vymanit člověka z odpovědnosti za jeho jednání. Bible je velmi jasná v tom, že všichni přicházíme na tento svět infikováni virem hříchu. A přece Slovo Boží jasně ukazuje, že Bůh bere každého člověka k odpovědnosti za jeho volby. Bez toho by žádný soud nebyl možný. Spravedlivý a láskyplný Bůh by nikdy nevolal k odpovědnosti lidí, kteří ve skutečnosti žádnou odpovědnost nemají.

Dalším znepokojivým konceptem v těchto dnech je důraz na „potlačené vzpomínky“ a na údajnou potřebu vracet se zpět do minulosti za účelem léčení přítomného stavu. Tato filosofie také vzešla od zakladatelů moderní psychoterapie.

My si můžeme zvolit, zda tomu chceme věřit nebo ne, ale evangelium Ježíše Krista se netýká minulosti. Je to nemožné. Kristovo evangelium se týká přítomnosti. Možná, že jste slyšeli takové vyjádření, že ten nebo onen člověk žije v minulosti. To však je ve skutečnosti naprosto nemožná věc. Je to jen figurativní vyjádření. My můžeme žít jen teď, v tuto chvíli. Lidé, o kterých se říká, že žijí v minulosti, dělají jednu ze dvou věcí: Buď jsou v současné době zahořklí kvůli něčemu, co se stalo v minulosti, anebo prostě odmítají přijmout to, co se děje v jejich přítomném životě. Někteří lidé říkají, že nejsou schopni sami sobě odpustit to, co učinili v minulosti. Slyším lidi říkat, „Já vím, že mi Bůh odpustil, ale já nejsem schopen odpustit sám sobě.“ Okamžitě přichází na mysl otázka, že pokud mi Bůh odpustil, tak co ještě chceme? Člověk, který říká, že mu Bůh odpustil, ale on sám sobě ne, pravděpodobně není schopen přijmout následky svých minulých činů nebo rozhodnutí. Asi přemýšlí, že jestli mu Bůh odpustil, pak nebude muset nést následky svého minulého jednání. Ovšem, my víme, že to, co jsme rozvíjeli v minulosti, budeme dříve nebo později sklízet. My nemůžeme smýšlet jako teenager, který havaroval s autem, protože řídil nedbalým způsobem. Toho večera se modlil: „Pane Bože, pomoz mi, aby se ta havárie nestala.“

Naše problémy nejsou v minulosti, ale v přítomnosti. My nemůžeme přijít ke Kristu v minulosti, ale v přítomnosti. My k Němu musíme přijít ne na podkladě toho, co s námi dělali naši rodiče. My k Němu musíme přijít ve stavu, ve kterém se nacházíme v přítomnosti. Myslím, že je správné říci, že nejsme to, co jsme byli – jsme to, co jsme.

A to je ten jediný způsob, jak evangelium funguje. Přicházíme ke Kristu takoví, jací jsme, z jednoho prostého důvodu – že není žádná jiná cesta, jak k Němu přijít. Jestliže si však myslíme, že když k Němu přijdeme, můžeme zůstat takoví, jací jsme, pak se tragicky mýlíme. A jestli vám toto ten, ke kterému přicházíte, slibuje, tak potom to je nějaký jiný Kristus.

My nikdy neporozumíme, co jsme a čím

se můžeme stát, pokud nepůjdeme ke Slovu Božimu. A z toho důvodu také nikdy neporozumíme pravé psychologii, dokud nebudeme mít správné pochopení teologie.

Psychologie musí vždy začít teologií. Proto moderní psychologie je tak závažně defektní a neúspěšná. Vyvinuli ji lidé, kteří byli ateisté, nevěrci. Musíme se probudit, abychom viděli, že nikdy nepochopíme, kým jsme, dokud nepřijmeme fakt, že jsme původně byli stvořeni k Božimu obrazu. A protože toto je pravda, pak ti, kdo odmítají Boha, odmítají pravdu a my k nim nemůžeme vzhlízet, aby nás vedli ke správnému pochopení pravdy.

Poslechněte si tato slova z Písma: „Ó Timotee, což jest svěřeno, ostříhej, utikaje nepobožných, daremných křiků, a odporů falešně nazvaného umění (věda, poznání – pozn. překladatele). Kterýmž někteří chlubíce se, ze strany víry pobloudili od cíle. Milost Boží s tebou. Amen.“ 1Tim 6:20,21.

1.Korintským 1:19-31 říká toto: „Psáno jest: Zahladím moudrost moudrých, a opatrnost opatrných zavrhu. Kde jest moudrý a kde učený? A kde chytrák tohoto světa? Zdalíž Bůh neobrátí moudrosti tohoto světa v bláznovství? Nebo když v moudrosti Boží svět nepoznal skrze moudrost Boha, zalíbilo se Bohu skrze bláznové kázání spasit věřící, poněvadž i Židé zázraků žádají, i Řekové hledají moudrosti. My pak kážeme Krista ukřižovaného, Židům zajisté pohoršení, a Řekům bláznovství. Ale povoláním i Židům i Řekům Krista, Boží moc a Boží moudrost. Nebo to bláznovství Boží jest moudřejší nežli lidé, a mdloba Boží jest silnější než lidé. Vidíte zajisté povolání své, bratří, že nemnozí moudří podle těla, nemnozí mocní, nemnozí urození. Ale což bláznivého jest u světa, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a to, což jest u světa mdlé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné. A neurozené u světa a za nic položené vyvolil Bůh, anobrž kteréž nejsou, aby ty věci, kteréž jsou, zahladil. Proto, aby se nechlubilo před obličejem jeho žádné tělo. Vy pak jste z něho v Kristu Ježíši, kterýž učiněn jest nám moudrost od Boha, i spravedlnost, i posvěcení, i vykoupení, aby, jakož jest psáno, kdo se chlubí, v Pánu se chlubí.“

1.Korintským 2:14-16 říká: „Tělesný člověk nechápá těch věcí, kteréž jsou Ducha Božího; nebo jsou jemu bláznovství, aniž jich může poznat, protože ony duchovně mají rozsuzovány (rozpoznávány – pozn. překladatele) být. Duchovní pak rozsuzuje (rozpoznává – p.p.)

všecko, sám pak od žádného nebývá souzen (rozpoznán – p.p.). Nebo kdo pozná mysl toho Pána, kterýž jej vyučovat bude? My pak mysl Kristovu máme.“

Před padesáti lety církev dobře věděla, odkud přišla moderní psychologie a psychoterapie. Proto byla zavržena. Během let však, což je velmi typické u šíření zla, tyto filosofie začaly přijímat jiné formy, až nakonec dnes jsou přetransformované, abych tak řekl, do podoby anděla světla.

I takzvané křesťanské psychologie z velké části obsahují myšlenky hříšných lidí. Některé z nich přijímají formu náboženství, ale chybí jim moc a skutečnost pravé zbožnosti. Mohou na první pohled vyhlížet jako křesťanské, ale to jen proto, že své osobní filosofie pojmenovaly křesťanskými slovy.

Psychologie a psychoterapie jsou pro křesťany přitažlivé pro svůj důraz na sebezdokonalování, růst a změnu. Na povrchu mohou vypadat dobře. Ale ve svém srdci všechny zdůrazňují „Já“. „Já“ je vyvyšováno a každý recept k léčení je položen na systému Já, Já a znovu Já. To by nás nemělo překvapovat, protože Písmo učí, že v posledních dnech „nastanou lidé sami sebe milující.“

Psychoterapie, které křesťané používají a šíří, nebyly vymyšleny křesťany, ale těmi, kdo zamítají Boha a Jeho Slovo. „Zatemnění v rozumu, odcizení jsouce od života Božího, pro neznámost, kteráž jest v nich z zatvrzení (slepoty – pozn. překladatele) srdce jejich.“

Růst takzvané křesťanské psychologie v církvi je nebezpečný, protože odvádí naše zraky od Krista a soustřeďuje je na naše vlastní Já. Nahrazuje Slovo Boží lidskou moudrostí a vytlačuje dílo Ducha svatého lidskými vynálezy. Živí tělo, a přitom brání duchovnímu růstu.

Písmo nás učí, že „milostí spasení jste skrze víru, (a to ne sami z sebe, dar jest to Boží).“ Mnozí křesťané však jsou celí žhaví do seminářů, které mají ve své podstatě jeden společný jmenovatel – pomoz sám sobě. Já jsem naprosto přesvědčen, že jakékoliv učení, které neučí naprostou závislost na Kristu, je falešnou doktrínou.

Pokud naše kázání a semináře jsou takového rázu, že i ateista po nich může jít domů a uvést jejich principy do života, pak učíme doktríny vyrobené lidmi. Apoštol Pavel říkal,

že je rozhodnut kázat jen Krista ukřižovaného. To znamená, že věděl, že naši jedinou nadějí je vložit naši víru a důvěru v Toho, který za nás vydal sám sebe. Nemohu si pomoci, ale psychologie, která se nazývá křesťanská, ale přitom nevolá po pokání a poddanosti Kristu jako Pánu života, není křesťanská.

Pokud kážeme poselství, které jakoby říkalo „Ty to můžeš dokázat“, kážeme falešné evangelium. Poselství stavějící člověka a jeho Já do svého centra, je také falešné evangelium. Písmo je jasné v tom, že naše existence spočívá v Něm, skrze Něho a pro Něho. Všechno, co staví lidské Já a jeho vnitřní síly do středu poselství, musí být blud.

Každý, kdo vás chce vracet zpátky do minulosti za tím účelem, aby léčil vaši současnost, zkresluje podstatu evangelia. Povolání evangelia je zapomenout na věci minulé, znovuzrození k novému životu v Kristu a „úsilné chvátání k cíli“, „k odplatě svrchovaného povolání Božího v Kristu Ježíši.“

V minulosti lidé začínali nový život v Kristu před oltářem. Dnes se zdá, že své problémy potřebujeme vyřešit pomocí poradenské služby. Tím nemíním tvrdit, že poradenství je zcela neopodstatněné. Křesťanské poradenství má své místo. Avšak to, co dnes vidíme, je, že poradenství se stále více a více stává náhražkou za pokání a dar odpuštění, které nám umožňuje skoncovat s minulostí a jít vpřed v novotě života v Kristu.

Poselství Velké reformace 16. století stálo na pravdě, že není potřebné vyznávat své hříchy lidem, ale Bohu. Musíme si dávat pozor, abychom nevědomky nevystavěli nový zpovědní systém pod názvem „Křesťanské poradenství.“

Lidstvo se nachází v nesmírně velikých problémech. Mnohé z nich existují jen proto, že jsme se stali egocentričtí a pyšní. Odmítáme přiznat, že jsme jednali špatně a místo toho klademe vinu na druhé. Jistěže i nám bylo ublíženo, ale to je minulost. „Odplata je má,“ praví Pán. Volá nás k tomu, abychom svým nepřátelům odpustili tak, jako On odpustil nám. A také nám k tomu dává svou milost.

Evangelium v našem každodenním životě do značné míry nepůsobí, protože jsme ho kontaminovali učením lidí a ďáblů. Naši jedinou nadějí je návrat ke Slovu Božímu. Jedině to nám

může být svíce v temnotách těchto posledních dnů, kdy tma pohlcuje celé lidstvo. Bez ohledu na to, co říkají ostatní, spasit nás může jedině Ježíš. Žádná směsice pravdy a bludu toho není schopná. A není žádné jiné cesty. Prostě není.

Neobracet se zpět

Ted Wilson

Generace mladých pro Krista

Úvod

Dobré ráno a šťastnou sobotu, přeji *Generaci mladých pro Krista*. Jsem rád, že jsem s vámi a jsem vděčný, že vedení, *Generace mladých pro Krista (GYC)*, mne pozvalo, abych k vám dnes promluvil. Jaké je to požehnání, že mohu mít bohoslužbu s takovou širokou skupinou odevzdané mládeže Adventistů sedmého dne! Slyšet doslova tisíce mladých lidí, jak zpívají Bohu chvály a vidět tolik mladých tváří zářit duchem křesťanské jednoty je nepopsatelně povzbuzující! Ale tak, jak bychom měli být vděční za neustálý růst počtu GYC, tak musíme mít stále na paměti, že opravdový úspěch se neměří na čísla. Opravdové měřítko úspěchu GYC není nic jiného než neodchylující se podvolení Ježíši Kristu a rozměrem neochvějně odevzdání se poslání a poselství církve Adventistů sedmého dne.

Je přednost ztotožnit GYC s šampiony víry v Bibli, kteří dbají rad Ducha prorockého, podporují službu druhým a zapojují se do evangelizace. Celým srdcem podporuji vaši mladistvou iniciativu, organizovanou denominačně nebo nějak jinak, která usiluje dosáhnout takových úžasných ideálů. Jaká je to přednost pro Kolumbijskou Unii, že se setkání výročního shromáždění GYC odehrává v jejich oblasti v Baltimoru a že tisíce dnes odpoledne půjdou do tohoto velkého města, aby svědčili pro Krista a jeho vzácné adventní hnutí. Moje žena Nancy a já jdeme dnes odpoledne s vámi. Šli jsme s vámi svědčit minulý rok na GYC v mrznoucím počasí a půjdeme znovu s vámi i tento rok. Vím, že tisíce členů církve tohoto sdružení v této unii, této divize a po celém světě budou chválit Boha za vaši ochotu jít dveře od dveří v Ježíšově jménu, abyste zvali lidi ke studiu Bible se členy církve v jejich místních sborech v Baltimoru, kteří pracují s vámi na této velké evangelizaci pro Boha. Kéž GYC slouží jako příklad jak pro druhé podporující organizace, tak pro denominací organizované církevní struktury tím, že ukazují kooperativní zapojení se do služby pro církev – příklad věřících Adventistů sedmého dne po všechny věky.

Když odrážíme spolupracující zapojení se do služby, tak se můžeme zeptat řečnickou otázkou položenou v Amosovi 3,3: „Mohou dva spolu jít, pokud se neshodnou?“ Dovolte mi vám říct, že ten speciální vztah, který má církev Adventistů sedmého dne k podporujícím

služebnostem, jako je GYC, je možný pouze díky odevzdání se obou stran Kristu a díky prorockému dílu, které nám pro tyto poslední dny světil On. Nikdy nebylo důležitější kráčet společně a pracovat společně jako Boží lid ostatku, než v těchto závěrečných dnech pozemské historie. Musíme vzít vážně instrukce dané nám v Žd 10,24 a 25 abychom „šetřili jedni druhých, k rozněcování se v lásce a dobrých skutcích, neopouštějíce společného shromáždění našeho, jako někteří obyčej mají, ale napomínajíce se, a to tím více, čímž více vidíte, že se ten den přibližuje“.

Jen před pár měsíci, na 59. výročí GK, jsem se podělil se světovou církví se svým pevným přesvědčením, že Pán ustanovil církev Adventistů sedmého dne v těchto posledních dnech, aby „šla vpřed“ ve víře a s mocí Ducha svatého dokončila dílo hlásání trojandělského poselství světu. Nyní věřím, že je to způsobeno Božskou prozřetelností, že hovořím k vám pod korespondujícím názvem GYC „Neobracet se zpět“. Nemám v mysli jedinou pochybnost, že nás Pán vyzývá jako lid, abychom „šli vpřed“ s „a neobraceli se zpět“.

Neodvracet se zpět

Na tvé cestě s Kristem může mít odvrácení se – byť i jen trošku – od absolutní věrnosti Bohu a jeho Slovu ničící důsledky. Když se Eva jenom trošku odvrátila od Božího slova, způsobila si, že byla otevřená k hadovým pokušením. Když Lotova žena jen jednou otočila hlavu k zakázanému výhledu na její předchozí domov, ztratila svůj život. Když se děti Izraele chtěly odvrátit od Zaslíbené země a vrátit se do Egypta, byla jejich těla ponechána ležet v poušti.

Musíme všichni žít radu apoštola Pavla, který napsal ve Fp 3,13 a 14: „Bratří, jáť nemám za to, že bych již dosáhl. Ale to jedno činím, na ty věci, kteréž jsou za mnou, zapomínaje, k těm pak, kteréž jsou přede mnou, úsilně chvátaje, k cíli běžím, k odplatě svrchovaného povolání Božího v Kristu Ježíši.“ Neobracet se zpět.

To byla ta pouť víry, kterou prožíval Ábel, Enoch, Noe, Abraham a Sára. Žd 11,13 praví: „Podle víry zemřeli ti všichni, nevzavše zaslíbení, ale zdaleka je viděvše, jim i věřili, i je vítali, a vyznávali, že jsou hosté a příchozí na zemi.“ Pečlivě si povšimni, že i když mohli zemřít a nikdy nevidět naplnění Božího zaslíbení, přesto navzdory tomu žili se svými zraky pevně upevněnými na zaslíbení Božího Slova. Dále nám to říká, jak byli

schopní udržovat si tuto úroveň odevzdání se, ve verši 15. „A jistě, kdyby byli se na onu rozpomínali, z kteréž vyšli, měli dosti času zase se navrátit.“ Tito velcí mužové a ženy byli hrdinové víry, protože nikdy nedovolili, aby to místo, ze kterého vyšli, okupovalo jejich mysl. Když jednou odešli, tak odešli s tím, že se neobraceli zpět.

Tento jednomyslný závazek Bohu a přímé porozumění jeho Slovu, byl Hospodinův záměr pro jeho vyvolený lid, Izrael. 5M 5,32-33 říká: „Hleďtež tedy, abyste činili, jakž přikázal vám Hospodin Bůh váš; neuchylujte se na pravo ani na levo. Po vši té cestě, kterouž vám přikázal Hospodin Bůh váš, chodit budete, abyste živi byli, a dobře bylo vám, a abyste prodlili dnu na zemi, kterouž dědičně obdržíte.“ Dokud byly neochvějní ve svém odevzdání se Hospodinu a jeho Slovu, tak byl zaručen úspěch. Přesto, místo toho opakovaně Pánův lid zaměňoval pohyb vírou vpřed za obracení se ve strachu zpět. Ve 4M 14,3-4 slyšíme, jak prohlašují: „A proč Hospodin vede nás do země té, abychom padli od meče, ženy naše i dítky naše aby byly v loupež? Není-liž nám lépe navrátit se zase do Egypta? I řekli jeden druhému: Ustanovme sobě vůdce, a navraťme se do Egypta.“ O mnoho let později v 2Tm 4,3-4 nabádá apoštol Pavel svého mladého chráněnce, Timotea, aby kázal Slovo: „Nebo přijde čas, že zdravého učení nebudou přijímat, ale majíce svrablavé uši, podle svých vlastních žádostí shromažďovat sami sobě budou učitele. A odvrátí uši od pravdy, a k básním obrátí.“ Je důležité si povšimnout, že jak ve starověkém Izraeli, tak v křesťanské církvi neměl Boží lid problém s podvolováním se vedení, dokud jejich vůdcové kapitulovali k jejich touze být odvedeni pryč od Hospodinových přikázání a obrátit se zpět ke světu, ze kterého je Hospodin vysvobodil. Ale tak to nemůže být. NIKDY se nemůžeme uchýlit od směru, kterým nás Pán vede podle svého Slova.

Pokušení odvrátit se od Slova k světu

Čím více se přibližujeme k druhému příchodu, tím je zřetelnější, proč Ježíš označil satana za vládce tohoto světa. Když se proud moderní kultury žene střemhlav do zkázy, tak se bude zdát, že když stojíš odhodlaně na pevné skále Písma, tak se odtahuješ od společnosti. Přesto hledání Božího souhlasu musí být jediným předmětem našich životů spolu s neodvrácením se zpět.

V naší zábavě se nesmíme obracet zpět

Stále rozšiřující se technologické vymoženosti se stávají běžnou záležitostí naší společnosti. Například, kolik z vás poslalo nebo přijalo *smsku* za posledních 24 hodin? Byl bych tak smělý, že bych řekl, že několik z vás poslalo nebo přijalo *smsku* od té doby, co jsem začal mluvit! Ale tím chci říct, že skrze moderní technologii máme doslova neomezený přístup k celému světu

komunikací a médií, čímž pro jeho evangelizační potenciál je častěji na škodu než k užtku naší křesťanské pouti.

Ačkoliv žijeme v internetovém věku a jsme téměř neustále vystaveni těm nejmocnějším pokušením skrze televizi, filmy, hudbu a literaturu, tak musíme střežit ty dálnice naší duše. Dokonce i v 21. století je Fp 4,8 Božím pravidlem pro správné uvažování, zavazující nás k tomu, abychom přemýšleli pouze o těch věcech, které jsou pravdivé, vznešené, správném, čisté, milé, dobropověstné a ctné. Mladí lidé, kéž tyto Biblické zásady a rady inspirace v Duchu prorockém vás vedou při vašich volbách ohledně zábavy.

V našich osobních vztazích se nesmíme obracet zpět

Zatímco máme být vždy společenší a přátelší ke každému, musíme zvažovat a rozvažovat ohledně těch, do kterých vkládáme svou osobní důvěru. Naše nejužší vztahy a nejdůvěrnější přátelství by měla být stavěna na pevném základu společné víry v Boha a pravdy jeho Slova. Po úvodu v 2K 6,14: „Nedejte se zapřáhnout do jha spolu s nevěřícími“, pasáž pokračuje význačnou řečnickou otázkou: „Co má společného spravedlnost s nepravostí? A jaké spolužití světla s temnotou?“

Mladí lidé, vybírejte si zbožné společníky, kteří podpoří vaši pout' s Kristem. Pokud máte jakékoliv vztahy, platonické nebo romantické, které se nelíbí Bohu, já vás úpěnlivě prosím, abyste shromáždili svatou smělou oddělení se a to jak pro jejich spasení, tak pro vaše vlastní.

V našem chování se nesmíme obracet zpět

Dnes se velmi povzbuzuje takové chování, které společnost považuje za přijatelné – až za obdivuhodné – ale které si Pán oškliví. Promiskuita, homosexualita, násilí, vulgarita, nadměrné holdování něčemu, chamtivost a hrdost jsou v současné společnosti vnímány jako normální, zatímco zbožný životní styl označený čistotou a střídmostí je zesměšňován a posmíván. Ale nedovolte, aby vás to zmalomyslnělo! Pro ty, kteří čelí bojům zbožného života v tomto zlém světě, jsou zaznamenána slova Ježíšova v J 15,18.19: „Nenávidí-li vás svět, vězte, že mě nenáviděl dříve než vás. Kdybyste náleželi světu, svět by miloval to, co je jeho. Protože však nejste ze světa, ale já jsem vás ze světa vyvolil, proto vás svět nenávidí.“ Jaké požehnání je vědět, že Hospodin vás nikdy nežádá, abyste šli po stezce, kterou On sám neprošlapal. Jaké je naše povzbuzení, když čteme v Žd 4,15 a 16, že „nemáme přece velekněze, který není schopen mít soucit s našimi slabostmi; vždyť na sobě zakusil všechna pokušení jako my, ale nedopustil se hříchu. Přistupme tedy směle k trůnu milosti, abychom

došli milosrdenství a našli milost a pomoc v pravý čas.“ Bratři a sestry, ten stejný Ježíš, který byl tam, kde jste vy, a čelil tomu, čemu čelíte vy, zaslíbil dát vám sílu, kterou potřebujete, abyste s Ním kráčeli vítězně.

V naší práci a ve škole se nesmíme obracet zpět

Bible opakovaně prohlašuje, že Bůh je Bůh vznešenosti. Jako jeho reprezentanti, kteří byli původně učiněni a budou znovu obnoveni k jeho obrazu, bychom měli usilovat o vznešenost ve všem našem konání jako svědkové pro Boží slávu. Samolibost, apatie a podprůměrnost doma nebo ve škole by nikdy neměla být spatřena v životě křesťana.

Je mi připomenut prorok Daniel, jehož znamenitost ve všech věcech mu získala přízeň u krále a závist u jeho vrstevníků. V Da 6,4 čteme: „Daniel pak vynikal nad říšské vládce i satrapy, neboť v něm byl mimořádný duch. Král ho zamýšlel ustanovit nad celým královstvím.“ Líbí se mi, jak je tato poslední část napsána v překladu NASB, že „se v něm nenalézala žádná ledabylost nebo zkaženost“. Nejenže byl Danielův život bez veškeré zkaženosti, ale byl také bez jakékoliv nedbalosti. Tato kombinace bezúhonnosti a pilnosti byla svědectvím k Boží slávě. Modlím se, aby Danielův odkaz znamenitosti byl viděn i v životech každého mladého člověka v církvi Adventistů sedmého dne, když dokončujeme dílo a urychlujeme příchod Krista.

V našem pokroku ve vědě se nesmíme obracet zpět

V posledních letech byl rozvinut velký zájem ohledně vztahu vědy k Písmu. Pán touží, abychom zvážili všechny aspekty jeho stvoření od biologie a geologie k psychologii a sociologii. Ale vždy musíme mít na mysli, že pro každou pravdu, kterou ustanovil Bůh, satan vykouzlil padělek ve snaze, aby odvrátil mysl od porozumění Boží vůli a činnosti. Nic se nemůže ještě vylepšit, jak již bylo napsáno nebeskou inspirací v knize „Víra, kterou žiji“, strana 321, což je pro dnešek velmi trefná rada:

„Příliš mnoho vědeckých výzkumů se stalo prokletím. Bůh dovolil, aby na svět byla vylita záplava světla v objevech ve vědě a umění; ale i ty největší myslé, pokud nejsou vedeny Božím slovem v těchto objevech, se začnou plést ve svých snahách zjistit vztahy vědy a zjevení. Bůh je základem všeho. Veškerá pravá věda je v souladu s jeho skutky; a všechno pravé vzdělávání vede k poslušnosti jeho vlády. Věda našemu zraku otevírá nové divy; stoupá vysoko a objevuje nové hloubky; ale nepřináší ve svých objevech nic, co by bylo ve sporu s božským zjevením.“

Prosím všechny ty, kteří jsou zapojeni do vědeckých bádání, buď jako studenti, pedagogové, badatelé nebo odborníci, aby dbali této rady, když usilujete objevovat divy Božího stvoření.

V způsobu, jak se oblékáme, se nesmíme obracet zpět

Ježíš byl vysoce respektován a hluboce milován, zatímco podle popisu z Iz 53,2 „na něm nebylo krásy, kvůli které bychom po Ném toužili“. Ve všech záležitostech života má být Kristus našim nejvyšším příkladem křesťanského vzhledu.

Samozřejmě je nám zřejmé, že existují takoví, kteří v této oblasti jdou do extrému. Někteří se spojí cele se vzorem tohoto světa, zatímco jiní, se zdá, jednají způsobem, aby byli tak důležitě zvláštní, že až jsou záměrně neatraktivní! Žádný z těchto dvou extrémů není správný. Pozorně naslouchejte inspirující rovnováže ohledně této otázky, jak se to nachází ve 3. svazku Vybraných poselství, strana 245: „**Neodrazujeme od vkusu a upravenosti oblečení. Správným vkusem u oblékání nemá být pohrdáno a nemá být odsuzován. Dále to pokračuje a na stejné straně se praví: „Sebezapření v oblékání je součástí křesťanské povinnosti. Oblékat se jednoduše bez předvádění ozdob a ornamentů všeho druhu, je v souladu s naší vírou.“ Mladí lidé, prosím, používejte zásady Písma, rady Ducha prorockého a příklad Ježíše, když si vybíráte, co byste měli nosit, aby to bylo co nejlépe ke svědectví pro našeho Stvořitele Boha, kterému sloužíte.**

Ve svém správcovství se nesmíme obracet zpět

Doufám, že každý z vás byl učen, jak správně jednat s prostředky, které vám dal Bůh.

- Buďte dobrými správci svých peněz. Věrně vracejte Pánu desátky a své ochotné dary.
- Buďte dobrými správci svého těla. Neustále o sebe pečujte podle Božích praktických a zdravotních osmi zákonů přírodní léčby: zdravá vegetariánská strava, odpovídající cvičení, pít dostatek vody, dostatek slunečního svitu, abstinence od alkoholu, tabáku a škodlivých drog, radovat se z čerstvého vzduchu, získat vhodný odpočinek a věřit v božskou moc.
- Buďte dobrými správci svého času: Ujistěte se, že máte oddělenou speciální chvíli každý den k modlitbě a studiu. Dále mějte na mysli, že zatímco vám bylo dáno, že „šest dní pracovat budeš a dělat všeliké dílo své, ale dne sedmého je sobota Hospodina tvého Boha“. Příliš často vidíme adventisty sedmého dne, kteří pamatují

na to, že sobota existuje, ale zapomínají na to ji světit. Přátelé, sobota je pečeť Boží autority, památník Boží nedávné stvořitelské moci, která dovršila šest doslovných, za sebou jdoucích a bezprostředně následujících dní stvoření této země s úžasným sedmým dnem sobotou. Představuje to jeho vykupující moc, každotýdenní pozvání, abychom se k Němu přitáhli blíže. Je to a bude to znamení poslední doby pro Boží věrný lid. Odolejte pokušení zneužít sobotu jako pouhou chvíli volna k děláni čehokoliv, co se vám líbí. Zachovávejte ji svatou skrze Boží moc tím, že odložíte své běžné aktivity, uděláte nezbytné přípravy předem a budete uctívat Pána a radovat se ze společenství s věřícími ve sboru, sloužit duchovním potřebám druhých a budete se radovat z Boží úžasné rukodělné práce v přírodě.

Těmito jednoduchými praktikami správcovství budete neustále nacházet v Boží milosti dostatek času, dostatek peněz a dostatek síly ne jen pro váš den, ale také pro využití v Božím díle.

V našich duchovních oživeních se nesmíme obracet zpět

22. března 1887 Ellen Whiteová napsala následující slova v článku pro Review a Herald pod názvem „Největší potřeba církve“: „Oživení pravé zbožnosti mezi námi je největší a nejnaléhavější potřebou. Naším prvním úkolem by mělo být usilovat právě o toto.“ Dnes chválím Pána, že tolik Adventistů sedmého dne upřímně hledá Boží požehnání a modlí se za ryzí oživení a reformaci ve svých životech osobně, stejně jako v církvi kolektivně. Ale musíme být ve střehu, protože, jak jsme se již zmínili, ďábel má vždy padělek pro každou Boží pravdu. Byli jsme varováni jak v Bibli, tak v duchu Prorockém, že v posledních dnech satan rozpoutá svá vlastní falešná oživení ve snaze, aby svedl, bylo-li by možné, dokonce i vyvolené. Ellen Whiteová vystižně psala k těm stejným věcem, které dnes vidíme, že se odehrávají v našich řadách.

V 2. svazku Vybraných poselství na straně 23 čteme: „Jsme v neustálém nebezpečí, že se povzneseme nad jednoduchost evangelia. Na straně mnohých existuje intenzivní touha překvapit svět něčím originálním, co pozvedne lidi do stavu duchovní extáze a změní přítomný řád praxe. Rozhodně je potřeba velká změna pro přítomný stav praxe, protože svatost přítomné pravdy není realizovaná tak, jak by měla být, ale změna, kterou potřebujeme, je změna srdce. A ta může být získána pouze hledáním Boha osobně pro jeho požehnání, prosbami o jeho Moc, vroucí modlitbou, aby na nás sestoupila jeho milost a aby naše charaktery byly přeměněny. Toto je změna, kterou dnes potřebujeme, a abychom tuto praktickou zkušenost získali, měli bychom praktikovat

vytrvalou energii a zjevovat srdceryvnou upřímnost.“

Jsem tak rád, že vaši vedoucí GYC dali na každé vaše sedadlo výtisk knihy „Velké oživení – Největší potřeba církve“, což je kompilace Ellen Whiteové. Velmi vás každého chci povzbudit k tomu, abyste si to přečetli, podtrhli důležité a řídili se radami této úžasné knihy Ducha prorockého. Vy, kteří se díváte přes televizi a nemáte výtisk této knihy, zajistěte si tento výtisk ve svém adventním vydavatelství, ve vašem sdružení nebo u vydavatelství Review a Herald. Bylo prodáno přes 150 000 výtisků této důležité knihy. Pokryjme svět mnoha tisíci dalšími v různých jazycích. **Rozněšeme také po milionech další knihy Ducha prorockého, třeba Cestu ke Kristu, Touhu věků, Kristova podobenství a tu jednu knihu, kterou si Ellen Whiteová přála roznášet více, než všechny ostatní – Velký spor věků – neobracet se zpět.**

Ve své důvěře v Ducha prorockého se nesmíme obracet zpět

Mezi mnohými členy církve existuje tendence snižovat nebo dokonce vzdát se rad Ducha prorockého. Dnes slyšíme, že zatímco spisy Ellen Whiteové mohou mít nějakou duchovní hodnotu, neměli bychom dovolit jejím „limitovaným pohledům z 19. století“, aby tvarovaly porozumění Biblické pravdy našeho 21. století. Ale já věřím a církev Adventistů sedmého dne pevně a bez hanby vyzdvihuje, že Duch prorocký je jedním z Božích největších darů pro jeho lid doby konce – lidu ostatku. Věřte Slovu Páně a následujte rady jeho pokorného posla, E. Whitové. **At' nikdo... kazatel vašeho sboru, vedoucí, učitel, administrátor nebo kdokoliv jiný, vás neodvrátí od naprosté důvěry v Ducha prorockého, který ukazuje na Bibli jako Boží autoritativní Slovo!** Dnes jako v ozvěně odrážím výzvu Pavla v 1Te 5,19.20: „Ducha neuhašujte. Proroctvím nepohrdejte.“ V 1. svazku Vybraných poselství na straně 48 čteme, že „bude rozdmýchána nenávisť proti svědectvím, což je satanské. Satanova činnost bude viklat víru sborů ve svědectví z důvodu, že: Satan nemůže mít tak jednoduše kolej, kterou by přinášel své svody a spoutával duše do svých klamů, pokud by se dbalo varování a pokárání a rad Ducha prorockého“. **Moji přátelé, i když někteří kolem vás mohou odpadnout, pro bezpečnost vaší vlastní duše vás prosím, abyste zůstali věrní. At' ani jemné pochybnosti, ani otevřený výsměch vašich přátel a rodiny nebo kohokoliv jiného vás neodvrátí od pravdy, kterou Bůh seslal skrze svého vybraného posla, Ellen G. White. Jen čtěte Ducha prorockého a uvidíte Boží vedení v tom, co je psáno.**

Potřeba Ducha svatého

Taková neustálá věrnost Kristu a jeho Slovu je možná pouze skrze moc Ducha svatého. Úroveň

duchovní vitality, ke které jsme vyzýváni, není něco, čeho může být dosaženo skrze lidské snahy. Musíme ve všem, cokoli děláme, spoléhat cele na Božího ducha, aby pracoval v našich srdcích tak, aby mezi Božím věrným ostatkem nebylo žádné obrácení se zpět, žádné uhýbání do stran, žádné uhýbání napravo nebo nalevo, uhýbání pryč, vůbec žádné navracení se k světu. Přátelé, Bůh vás volá, abyste šli vpřed ve víře, dokud všichni nedosáhneme toho, co Ef 4,13 nazývá „měřítko postavy plnosti Kristovy“.

Zatímco nás společnost bombarduje ideami, že mládí je čas nedbalého užívání si, Boží slovo tvrdí opak. Pavlova rada k mladému Timoteovi v 1Tm 4,12 je mojí radou pro všechny mladé Adventisty sedmého dne, ať už zde nebo po celém světě. „Ať nikdo nepohrdá tvým mládím, ale buď příkladem pro věřící ve světě, v chování, v lásce, v duchu, ve víře a v čistotě.“ Mojí modlitbou je, aby ty největší příklady naší víry a životního stylu, které jsou ukazovány světu, byli mladí lidé církve Adventistů sedmého dne.

Úspěšnost spolupráce závisí na individuálním úsilí

Ten stejný Bůh, který vás volá, abyste šli ve víře vpřed a neodvraceli se zpět, je Bůh, který ustanovil církev Adventistů sedmého dne jako svůj lid ostatku s nařízením hlásat Trojandělské poselství každému národu, kmeni, jazyku a lidu. Tento dalekosáhlý a zdánlivě nezdolatelný cíl nemůže být dosažen náhodně, ale musí být vykonán organizovaným způsobem s plnou spoluprací jak církevních pracovníků na plný úvazek, tak i oddaných laických členů. V knize Gospel Workers na straně 352 je nám velmi jasně řečeno, že „dílo Boží na této zemi nebude nikdy dokončeno, dokud se mužové a ženy, kteří tvoří členy naší církve, nevzchopí k dílu a nespojí své úsilí s těmi, kteří jsou kazatelé a církevní pracovníci“.

Tato metoda práce není v naší době unikátní, když můžeme vidět ta stejná očekávání spolupracujícího úsilí v historii jak starověkého Izraele, tak i rané křesťanské církve. Například ačkoliv v Izraelské duchovní ekonomice byly přesně předepsané role pro vůdce, tak bylo i tak od každého člena tohoto vyvoleného národa očekáváno, aby byl individuálně věrný Pánu. V 2M 19,5-7 čteme Boží instrukce pro děti Izraele těsně před tím, než jim On dal deset příkázání: „Nyní tedy, budete-li mě skutečně poslouchat a dodržovat mou smlouvu, budete mi zvláštním vlastnictvím jako žádný jiný lid, třebaže má je celá země. Budete mi královstvím kněží, pronárodem svatým.“ Podobně i v křesťanské církvi zůstaly stejné požadavky pro každého člena, aby pracoval individuálně pro dílo toho hnutí. Ve svých instrukcích Novozákonnímu tělu věřících apoštol Petr

odráží knihu Exodus, když prohlašuje v 1P 2,9, že „vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu, abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla“. Tato rada nebyla adresována pouze jeho spoluapoštolům nebo jiným církevním vedoucím, ale byla dána celému tělu Kristovu, což zahrnuje každého člena – mladého i starého. Každý člen církve byl obdařen posvátnou zodpovědností „hlásat chvály Toho, který ho povolal ze tmy do svého podivuhodného světla“.

Generace mladých – VÁS – pro Krista

Jsem tak rád, že k těm mnohým mladým lidem, máme zde na GYC i spoustu starších lidí. Ale pro tuto část bych rád hovořil, zvláště k těm, kterým je 35 let a méně. Tím, že se přihlásí....Kolik z vás touží vidět, jak Ježíš znovu přichází?

-Kolik z vás věří, že církev Adventistů sedmého dne je Božím hnutím pro poslední dobu, aby hlásalo Trojandělské poselství světu a urychlilo jeho brzký příchod?

-Kolik z vás věří, že žijeme v úplně posledních dnech naší světové historie a z milosti Boží chtějí být součástí 144 000, kteří budou stát za pravdou, i kdyby se nebesa zhroutila?

-Kolik z vás chce být součástí té armády mladých, kteří jsou správně vycvičeni a jsou ochotni dokončit dílo v této generaci?

Ok. Tak teď nemusíte zvedat ruce.

-Kolik z vás se zúčastnilo poslední obchodní schůzky vaše sboru – členského shromáždění?

-Kolik z vás pravidelně chodí na modlitební shromáždění vašeho sboru?

-Kolik z vás je dobrovolníky různých aktivit vašich komunitních center?

-Kolik z vás pravidelně vyhledává nevěřící, abyste je přivedli k Ježíši skrze osobní studium Bible?

-Kolik z vás učí ve vašem sboru sobotní miniškolku? A co třeba předškoláky, školáky mladší

nebo starší?

Použili jste peníze a obětovali část svých Vánočních prázdnin, abyste přišli na vážnou Biblickou konferenci GYC. Ale kdybychom měli udělat vážnou anketu některých těchto otázek, možná bychom zjistili, že odpovědi jsou příliš ubohé. Co bychom zjistili, kdybychom dělali průzkum mezi běžnou populací církve Adventistů sedmého dne? Moji mladí přátelé, skrze moc Ducha svatého musíme všichni přemostit propast mezi velkými ideály, po kterých toužíme, a praktickými povinnostmi, kterým čelíme, pokud máme dokončit dílo v této generaci.

Musíme dospět k uvědomění si, že první krok v dokončení díla je v podstatě DĚLAT. Tak jako byl Boží plán pro Izrael a apoštolskou církev, tak životodárná krev hnutí Adventistů sedmého dne je zapojení se každého člena do misijních aktivit jeho sboru. Dnes zvláště apelují na mladé lidi této církve po širém světě v každém sboru. V Křesťanské službě, strana 10 čteme: „**Všichni bychom měli být Božími spolupracovníky. Žádný lenoch není uznán jako jeho služebník. Členové církve by měli jednotlivě pociťovat, že život a prosperita sboru je ovlivněna jejich směrem jednání.**“

Mladí lidé, vyhrňte si rukávy a pracujte pro Krista. Vdechněte život do programu sobotní školy ve vašem místním sboru tím, že přijdete včas s prostudovaným úkolem a Biblií do sobotní školy, a tím, že budete připraveni nadšeně diskutovat o tom, co jste se naučili. Ať starší členové vidí mladé lidi na modlitebních shromážděních, jak se přimlouvají za druhé před Božím trůnem milosti. Podejte těm 85-letým ruku a setkejte se s těmi opravdu potřebnými ve vaší oblasti tím, že budete dobrovolníky ve vašich komunikačních centrech. Noste a roznášejte evangelizační literaturu, kamkoliv jdete. Žádejte, aby po dobu jednoho roku vaše adventní střední nebo vysoká škola použila čas, energii a peníze, které by vydala na různé sporty, dala na evangelizační tréninky, programy a přímou evangelizaci ve vaší oblasti. Pozdvihněte svůj hlas při směřování vašeho sboru tím, že budete navštěvovat členská shromáždění a přijímat, když vás výbor zvolí do nějaké zodpovědné pozice – nezáleží, jak bude velká nebo malá. A z toho důvodu buďte ochotni sloužit ve výboru i vy sami.

Pokud církev adventistů sedmého dne má kdy dosáhnout Božího ideálu, aby byla jeho ostatkem doby konce, ne jen „my“ jako denominace nebo jen „GYC“ jako podporující organizace, ne jen „mladí“ jako určitá skupina, ale vy jako jednotlivci se musíte zapojit do díla pro Krista v jeho službě pro druhé. Znovu na straně deset té úžasné malé knihy, Křesťanská služba, jsme upozorněni, že „všude je tendence nahrazovat úsilí jednotlivců dílem organizací. Lidská moudrost jakoby měla tendenci konsolidace, centralizace, budování velkých církví a institucí. Mnozí ponechávají institucím a organizacím dílo benevolence; omlouvají se, že nemají kontakt se světem a jejich srdce chladnou. Stávají se pohlceni sebou a nevnímají. Láska k Bohu a k člověku v duších vymírá. Kristus svěřuje svým následovníkům individuální práci – dílo, které nemůže udělat žádný jejich zástupce. Služba nemocným a chudým, rozdávání evangelia ztraceným, to nemá být ponecháno nějakým komisím či organizovaným charitám. Požadavek evangelia je osobní zodpovědnost, osobní snaha, osobní zapření se.“

Je možné, že již po velmi dlouho v církvi Adventistů sedmého dne a dokonce i mezi hnutím GYC jsme reagovali na Boží výzvu k jeho dělníkům tím bezpečným „tady jsme, pošli nás“, místo toho smělejšího

„tady jsem, pošli mne“, jak říká Izaiáš. Velký ideál Generace mladých pro Krista, která dokončí dílo v této generaci, se stane realitou pouze tehdy, když uvidíme, že se v praktických povinnostech místních sborů projeví Generace VÁS pro Krista, kteří jste ochotni individuálně jít do díla, kdekoliv je to potřebné.

Závěr

Nedávno jsem slyšel termín, který označuje lidi, jenž tvrdí, že jsou aktivisti pro určitou věc, ale ve skutečnosti pro tuto záležitost aktivně nic nedělejí ...“slacktivisté“ (slack=lenoch+aktivista). Tam, kde by aktivista učinil vážnou dokonce i bolestivou oběť svého času, energie, pověsti, peněz, vztahů nebo čehokoliv jiného, co od něho ta záležitost vyžaduje, „slacktivist“ na sobě bude nosit speciální symbol podpory, aniž by nějak hmatatelně pomohl. Slacktivisté si myslí, že podporují celou záležitost, protože vloží nějaký odkaz nebo komentář ohledně toho na svou společenskou internetovou stránku, nebo nosí tričko nebo něco jiného stejně neškodného.

Mladí lidé, dovolte mi vás vyzvat, abyste plnili víc, než jsou jen běžná očekávání od mládeže. Neodejděte odsud jen tak dostatečně vzrušení ohledně adventního hnutí, že tu pouze nosíte své trička s nápisem GYC, nebo že vložíte někde online smělý, ale pomíjivý komentář ohledně vaší víry. Udělejte něco lepšího, než tohle – buďte lepší než jen tohle! Na své pouti s Kristem se opravdově zaměřte na ten jediný cíl Boží slávy. Neodvracejte se od Božího slova a obraťte se zády k lákadlům světa. Travte vážnou chvíli při každodenní modlitbě a při studiu Bible a žádejte Boha o speciální vylití svého Svatého Ducha. Pokorně žádejte Hospodina o oživení duchovní vroucnosti a reformace čehokoliv ve vašem životě, co není v souladu s příkazy Písma a s radami Ducha prorockého.

A kromě pouhé osobní obnovy se rozhodněte hrát aktivní roli v ryzím oživení a v reformaci uprostřed Boží církve ostatků, což vede k pozdnímu dešti Ducha svatého. Zavázejte se k osobnímu úsilí, individuální angažovanosti, což pomůže vaší církevní rodině dokončit dílo, které jí Bůh svěřil. Jako členové GYC, která je členem té úžasné organizace ASI, skupině silně podporujících služebností církve Adventistů sedmého dne, pokračujte v úzké spolupráci s vašim místním sborem, vašim místním kazatelem, vaší místní organizací mládeže, církevními úředníky a s vedoucími oddělení mládeže vašeho sdružení, unie a divize. Nikdy nedovolte, aby někdo obvinil GYC, že nepracuje s ustanovenou církevní organizací. Staňte se takovou součástí evangelizace tohoto adventního hnutí, že jste vnímání jako součást, jako balík vašeho místního sboru a sdružení. Podporujte a žijte jiné mládežnické iniciativy vašeho místního sboru a unie, které jsou založeny na Biblii a Duchu prorockém. Když spolupracujete, váš místní sbor a unie uvidí váš duchovní závazek růst v

Kristu, váš závazek prakticky sloužit, vaše evangelizační snahy a pak z Boží milosti vás přijmou.

Výzva, s kterou vás dnes zanechávám – hlavní bod tohoto poselství – je, že Bůh vyzývá k něčemu většímu než je jen Generace mladých pro Krista. Bůh chce vidět generaci VÁS pro Krista. Tak, jak je skvělé, že GYC existuje a pokračuje v organizování těchto výročních konferencí, tak Bůh skutečně chce mít armádu jednotlivců, kteří se denně zavazují k jeho dílu ve svém životě a k jejich dílu v jeho těle, v církvi Adventistů sedmého dne.

Když každý z nás dovolí Duchu svatému, aby nás změnil k podobě Ježíše, začneme automaticky dělat dílo, které nám Ježíš přikázal. Tímto způsobem bude viděn charakter Krista v tom, co děláme, ne jen v tom, co neděláme. Sestra Whiteová popisuje výsledky takového oživení v Kristových podobenstvích strana 69. „Když bude Kristův charakter dokonale reprodukován v jeho lidu, tak potom přijde, aby si je nárokoval za své vlastní. Předností každého křesťana není pouze jen těšit se na příchod našeho Pána Ježíše Krista, ale ho i urychlovat. ... Kdyby všichni, kteří vyznávají Jeho jméno, nesli ovoce k Jeho slávě, jak rychle by byl celý svět osetý semínky evangelia. Rychle by dozrála poslední velká žeň a Kristus by přišel, aby shromáždil vzácná zrníčka.“

Bratři a sestry, mladí a staří, jděte vpřed ve víře bez obracení se zpět. Buďte součástí generace, která dovolí Duchu Svatému, aby plně v nás rozvinul Ježíšův charakter. Spolehněte cele na Něho. Otočte se zády k vlastnímu já a dívejte se plně na Krista. Tak jako ta úžasná kniha od Ellen Whiteové, „Víra a skutky“ ukazuje na straně 24, že „Kristus se kvůli nám stal chudým, abychom my, skrze jeho chudobu se mohli stát bohatými. A jakýkoliv skutek, který můžeme pro Boha udělat, je něco mnohem menšího než pouhá nicotnost. Moje požadavky jsou přijatelné pouze proto, že jsou položeny na Kristovu spravedlnost. Myšlenka, že můžeme něco udělat, abychom si zasloužili milost odpuštění, je klamem od počátku světa. Pane, ve svých rukou nenesu žádnou cenu, jednoduše k tvému kříži lnu.“ Ale když se dáme k naprosté dispozici Duchu svatému, bude skrze nás konat divy a zázraky. Tak vás dnes vyzývám, abyste dělali něco víc, než jen navštěvování konference Mladí pro Krista. Rozhodněte se, že s Boží milostí budete Generací VÁS pro Krista, která urychlí jeho brzký návrat tím, že dílo bude dokončeno v této generaci.

Duch svatý pracuje mnohými nepopsatelnými způsoby, aby přitáhl mladé lidi do naprosté služby pro Krista. Nedávno jsem byl v Brazílii a slyšel jsem o Alexovi. Ve svých 13 letech se Alex stal velmi schopným tricksterem na malém kole – opravdový expert a chlubil. Rozvinul v sobě úžasné umění a samozřejmě, pokud nejste opatrní, tak vám popularita brzy stoupne do hlavy a odvrátí vás od Boha. Naneštěstí po určité době se Alex dostal k drogám a kriminálním scénám a nakonec skončil ve vězení. Jeho sestra Daniela cítila opravdové

břemeno pro Alexe a jednoho dne k jejím dveřím přišel věrný knižní evangelista. Mladí lidé, používejte nebesy ustanovenou moc tištěného slova a elektronického slova při sdílení trojandělského poselství. Mnozí z vás měli již příležitost podílet se o vzácnou pravdu dveře od dveří jako kolportéři nebo studentští knižní evangelisté. Chvála Bohu za knižní program magabook, za knižní program pro studenty a pro knižní evangelisty na plný úvazek. Takže knižní evangelista přišel k Danieliným dveřím a prodal ji výtisk Velkého sporu věků. Miluji tuto knihu! Jen nebesa znají všechny ty chvílky, kdy Duch svatý již použil tuto knihu, aby usvědčil lidi z pravdy. Daniela si koupila tuto knihu a uvědomila si, že to je přesně to, co Alex ve vězení potřebuje, tak mu to poslala. Začal si to číst spolu se svou Biblií a brzo už bral Biblické hodiny. Výsledek jeho studia byl, že odevzdal své srdce Kristu, byl pokřtěn a připojil se k církvi Adventistů sedmého dne. Dnes mám radost, že vám mohu oznámit, že Alex je už venku z vězení a prací knižního evangelisty si vydělává na studium na vysoké škole, takže se sdílí s druhými o vzácné trojandělské poselství, které ho zachránilo! Pro Alexe není žádné odvrácení se zpět. On je součástí té generace VÁS pro Krista. ... Jsi ochotný být také součástí? Jsi ochotný odložit všechno k Ježíšovým nohám a říct: „Pane, použij mne cele ve své službě, když se vrátím domů do svého místního sboru a školy. Pane, chci vidět, že přijdeš brzy. Chci, aby Duch svatý oživil a zreformoval můj život. Chci být připraven pro pozdní déšť Ducha Svatého, aby padl i na mne. Chci stát pevně na Božím Slově a věřit Duchu prorockému. Chci být součástí tohoto velkého adventního hnutí skrze službu druhým a evangelizaci. Pane, použij mne dnes. Chci tě vidět přicházet v oblacích slávy.“ Pokud si přeješ učinit dnes s Kristem tento závazek, ať jsi mladý nebo starý, postavil by ses teď?

Toužím, aby Ježíš už přišel, daleko více, než jsem kdy toužil. Před dvěma a půl týdny jsem ztratil svého vzácného devadesátiletého tatínka. Usnul v Ježíši a čeká na Jeho brzký návrat. Jako kazatel a vedoucí církve můj otec důvěřoval mladým lidem této církve, a stejně tak i já! Tato církev byla započata mladými lidmi a s Boží milostí mladí lidé budou hrát klíčovou roli v naplnění jejího poslání. Bůh vás povolal jako mladé lidi pro tuto hodinu! Žijeme v úplných špičkách prstů prorocké sochy z Daniela 2. kapitoly. Žijeme v některých z posledních událostí, které jsou předpovězeny v knize Zjevení. Brzy začne padat pozdní déšť, aby zmocnil Boží lid, když se Mu plně podvolí. Kristus přijde brzy! Bůh vás vyzývá, abyste šli vpřed vírou bez jakéhokoliv obracení se zpět. Bůh vás vyzývá, abyste podvolili své životy Kristově moci, aby vás učinil víc a více podobné Jemu. Bůh vás vyzývá, abyste učinili osobní oběť, která je požadována, abyste byli posláním-řízenou generací VÁS pro Krista.

Udělám teď ještě specifičtější výzvu. Jsem rád, že tak mnozí jsou ochotni stát v zástupu, ale kolik mladých lidí je ochotných přijít dopředu zavázat se ještě k něčemu

konkrétnějšímu? Poslání církve Adventistů sedmého dne požaduje něco víc než jen ten slacktivismus. Teď není čas na snahy naplň obráceného srdce nebo pouhé dobré záměry. Potřebujeme armádu mladých lidí, kteří se jednotlivě rozhodnou vrátit se do svých domovských sborů a převzít aktivní roli v dokončení díla. Mluvím teď k mladým lidem.

Pokud jste ochotni se osobně zavázat k pomoci při vyučování dětí v sobotních školkách, k pravidelnému navštěvování modlitebních shromáždění nebo k doprovázení vašich starších, když navštěvují členy vašeho sboru, nebo ty, kteří jsou nemocní, prosím, vyjděte ze svých řad a najděte si cestu zde dolů dopředu.

Pokud jste připraveni projevit zájem v administraci vašeho místního sboru tím, že budete chodit na členská shromáždění, nebo setkávání výboru nebo se spojíte se svým kazatelem a sborovým výborem k zorganizování a realizaci evangelizačního tréninku a evangelizace, prosím, přijďte zde dopředu.

Pokud jste ochotni pravidelně obětovat část svého času k dobrovolnické práci ve vašich komunitních centrech nebo jít dveře od dveří a pozývat lidi k zapojení se do studia Bible, prosím, sejděte dopředu. Mladí přátelé, pokud jste ochotni s sebou nosit evangelizační literaturu, abyste ji roznášeli jako listy na podzim všem těm, se kterými se setkáváte, prosím, sejděte dopředu.

Pokud jste ochotni vést studijní skupinky lekcí sobotní školy ve vašem sboru ve snaze oživit vaši třídu sobotní školy, prosím, sejděte dolů.

Pokud jste připraveni na smlouvu s Pánem, abyste dělali víc, než jen postávali v davu, víc, než jen nosili tričko, ale nějakým hmotným sebeobětujícím způsobem se stali aktivní v životě a poslání vašeho místního sboru v tomto roce, prosím, sejděte dopředu.

Mladí lidé, zde i kdekoliv na světě, připojte se ke mně a k vašemu sboru v tom, že uděláte tento úplný závazek našemu Králi Ježíši Kristu, který brzo přijde jako armáda mladých lidí a generace VÁS pro Krista... vás, kteří se nikdy neobrátíte zpátky!

Pozývám vás nyní, abychom se spolu pomodlili a zpečetili tento závazek. Spojte se s někým vedle vás ke krátké modlitbě a upřímně prostě o oživení a reformaci, kterou potřebujeme, abychom se nikdy neobrátili zpět. Když skončíte, já ukončím modlitbou. Po této modlitbě vás chci poprosit, abyste ještě na chvíli zůstali tam, kde jste.

Ted Wilson 1. ledna 2011, Baltimore

